

Araminta Hall

Femei imperfecte

Traducere din limba engleză de Camelia Ghioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©Natasha Breen/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Botezatu
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HALL, ARAMINTA

Femei imperfecte / Araminta Hall ; trad. din lb. engleză de Camelia Ghioc. -
București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1152-7

I. Ghioc, Camelia (trad.)
821.111

Titlul original: Imperfect Women
Autor: Araminta Hall

Copyright © Araminta Hall, 2020

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1152-7

ELEANOR

— Eleanor?

S-a ridicat în capul oaselor — răspunsese la telefon fără măcar să-și fi dat seama —, iar bezna nopții era încă deplină și nimic nu avea noimă. Totul se învârtea în jurul ei și Eleanor și-a lăsat bărbia în piept ca să-și revină și lucrurile să rămână la locul lor.

— Robert?

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Cât e ceasul?

— E 4 și câteva minute.

— Dumnezeule, s-a întâmplat ceva?

— Nu. Mă rog, nu știu. Nancy nu-i aici. Cred că am adormit citind... iar când m-am trezit adineauri, am văzut că nu s-a întors. Iar pe telefon intră direct căsuța vocală.

Lumina felinarelor stradale se strecura printre drapezii, iar Eleanor a încercat să se concentreze asupra fâșiei de lumină artificială, de parcă însemna ceva.

— Tu nu știi unde e? A venit cumva la tine după cină?

Vocea lui era la fel de încordată ca un elastic întins la maximum.

— Nu, nu, n-a venit.

Și-a coborât picioarele peste marginea patului și toată enervarea pe care i-o provocase Nancy în seara precedentă, pe care i-o provoca, de fapt, de foarte mult timp, s-a topit într-o băltoacă la picioarele ei.

— Știi ce? Într-un sfert de oră sunt la voi.

— O, Doamne, nu e nevoie să...

— Nu e nicio problemă, Robert. Mă îmbrac și urc în mașină.

Elasticul încordat din vocea lui a plesnit.

— Of, Dumnezeu! atunci crezi că... Să sun la poliție?

— Nu, așteaptă-mă!

Eleanor și-a tras blugii pe ea în timp ce vorbea, iar enervarea i s-a transformat în furie. Îi venea să dea cu ceva de perete. Îi venea să-i urle ceva lui Nancy în față, în fața ei perfectă. Nu avea de gând să lase de la ea de data asta. O să-i povestească totul, fiecare secundă dureroasă, și nu o să omită nici cel mai mic detaliu.

Pe drumul de câteva mile dintre micul ei apartament și conacul lui Nancy, Eleanor și-a ales cu grijă toate cuvintele pe care avea să i le spună, cu prima ocazie, prietenei ei. Cum avea să-i ceară lui Nancy să termine cu aceste jocuri idioate la care îi supunea pe toți și să recunoască, naibii, odată ce făcuse, ca să-și vadă cu toții de viață. De-a lungul anilor, Eleanor o văzuse pe Nancy cum crea mereu mici drame în viața ei, culminând acum cu o dramă mare, și nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva făcea asta ca să adauge un pic de sare și piper unei vieți care nu era nici pe departe atât de plină pe cât ar fi putut fi. Uneori se întreba cum era oare să ai un creier sclipitor ca al lui Nancy și să nu îl folosești niciodată cu adevărat.

Nancy chiar ar fi putut să fie și să facă orice, însă fusese în repetate rânduri incapabilă să se dedice din toată inima unui lucru. Uneori părea că Nancy se extrăsese din povestea propriei sale vieți, iar acesta era, categoric, un act de sabotaj.

S-a oprit la culoarea roșie a semaforului și trei adolescente au traversat strada împleticindu-se, înlănțuite, cu chipurile schimonosite de râs. Și atunci s-a întristat deodată, pentru că i s-a părut că apăruseră ca un mesaj din trecutul ei, sau dintr-o ruptură în urzeala timpului, fiindcă erau exact ca ea, Nancy și Mary, în urmă cu 30 de ani.

Când au trecut prin fața mașinii, una din fete s-a întors și i-a întâlnit privirea lui Eleanor, iar zâmbetul i s-a șters pentru o clipă, după care a fost atrasă din nou în conversație de una din prietenele ei. Arătau ca studentele care fuseseră Nancy, Mary și ea când se cunoscuseră, în prima zi a Săptămânii Bobocilor, și nu le venise să creadă ce norocoase erau că se găsiseră așa de repede. Eleanor s-a întrebat dacă fetele astea se întorceau într-un apartament vraiste, unde o să râdă de întâmplările nopții trecute și apoi o să vorbească despre ce fel de oameni vor deveni, despre iubirile pe care le vor trăi, despre ce viață vor avea.

Când a pornit din nou, a încercat să-și aducă aminte ce credeau ele la vremea aia că vor realiza. A presupus că nu deviasе prea mult de la planul de-atunci, deși cândva își imagina că pe la vârsta asta avea să fie în fruntea organizației Oxfam și membră prin diverse comitete, nu în fruntea micii organizații de caritate înființate de ea. Mary își dorise să rămână pentru totdeauna în lumea zeilor Greciei și țintea la o viață în mediul academic. Însă Eleanor avea impresia că, în realitate, viața lui Mary

aducea mai degrabă cu o pedeapsă primită de la un zeu grec, cu căsnicia ei îngrozitoare care parcă o sleise de orice strop de viață, deși nu putea nega nimeni că își adora copiii, care acum nici măcar nu mai erau copii — naiba știe când zburase timpul! Abia dacă-și mai amintea ce-și dorise Nancy să fie. Eleanor avea impresia că era ceva legat de jurnalism, scopul suprem fiind poziția de redactor de ziar, dacă nu o înșela memoria, cu toate că acum toate astea păreau teribil de fanteziste, fiindcă ideea ca Nancy să fie vreodată mulțumită de ceva nu părea deloc plauzibilă.

Casa lui Nancy și Robert era luminată ca un pom de Crăciun. Eleanor și-a dat seama încă din stradă că Robert o căutase pe Nancy în fiecare încăpere, după cum strălucea clădirea pe aleea întunecată de parcă era gata de petrecere. Robert a apărut la fereastra cu arcadă a livingului și a deschis ușa când ea urca treptele, s-au îmbrățișat în loc de salut, apoi el a tras-o în casă, așa cum făcea de fiecare dată.

— Să pun de ceai? a întrebat el în timp ce coborau spre bucătăria din subsol.

— Pun eu. Stai jos! a spus Eleanor.

A ascultat-o, prăbușindu-se pe un scaun, obosit și frecându-se la ochi, lucru care nu l-a ajutat să arate mai bine, dimpotrivă. Părul lui blond era ciufulit, ca atunci când dormi, a presupus Eleanor, iar asta a stârnit în ea valul familiar de tandrețe pe care o simțea pentru el.

Au stat și și-au băut ceaiul și niciunul din ei nu a spus nimic, fiindcă niciunul nu voia să fie cel care rostea cuvintele, niciunul nu voia să știe ori să spună. Eleanor s-a gândit că, pentru o clipă, ai fi zis că erau doar un cuplu ca oricare altul, pregătindu-se să pornească devreme

spre serviciu, bând un ceai în casa lor, un spațiu familiar și confortabil.

— Știi unde e? a întrebat în cele din urmă Robert.

— Nu sunt sigură.

Eleanor a cuprins cana de ceai în palme și a încercat să-și imagineze cum să-i spună ce știa.

— Dar există un alt bărbat, nu-i așa?

A pus întrebarea privind-o drept în ochi.

— Of, Doamne, Robert, îmi vine s-o omor pe Nancy!

Nu putea fi ea cea care-i spunea lui Robert, dar, pe de altă parte, nici nu-l putea minți în față.

— De când e cu el?

— Discuția asta trebuie s-o porți cu ea.

— Dar nu am cum, fiindcă nu e aici.

Eleanor s-a gândit că Nancy o pusese în situații proaste cam toată viața lor, dar probabil că aceasta era cea mai proastă. De data asta, probabil că nu avea să o mai ierte.

— Of, Robert, îmi pare nespus de rău!

— La el s-a dus aseară?

— Când ne-am despărțit, a spus că se duce să se întâlnească cu el. Pe cuvântul meu că nu am știut până atunci!

— Nu e vina ta, Eleanor, a zis el, însă vocea lui era mai aspră ca niciodată. Deci asta crezi că s-a întâmplat? A fugit cu el?

— Sinceră să fiu, nu cred. Încearcă să o termine cu el, dar el refuza să o lase să-l părăsească.

Pentru prima dată, Eleanor a simțit un vag fior de frică străbătându-i măruntaiele, fiindcă Nancy tot încerca de ceva timp să pună capăt relației extraconjugale și nu-și putea imagina ce ar fi putut să-i spună celălalt

bărbat ca să o facă să-și schimbe decizia așa de radical. Nancy nu era rea și, cu siguranță, nu era genul de persoană care să nu se mai întoarcă acasă, la soțul cu care era de peste 20 de ani. A vorbit din nou, ca să-și alunge temerile.

— Nu mi-a spus mai nimic despre el, doar că există. Aseară era supărată. Chiar încerca de mai mult timp să o rupă cu el.

— Cine e?

Eleanor a simțit un val de greață odată cu ceaiul cald.

— Nu știu, pe cuvânt! Tot ce mi-a spus e că-l cheamă David și că l-a cunoscut la o chestie legată de muncă.

Auzind aceste detalii, el a tresărit ca ars.

— Dar relația e suficient de serioasă încât să facă asta, să plece de acasă?

Eleanor s-a gândit la chipul palid al lui Nancy din seara precedentă, de fapt din seara asta, ceea ce era absurd. Era adevărat că voia să rupă relația, dar în același timp era și vădit îndurerată, iar la Nancy fusese întotdeauna teribil de greu să-ți dai seama ce era real și ce era teatru. Eleanor s-a liniștit spunându-și că Nancy era impetuoasă și îndrăzneță. Nu ar fi fugit de acasă, dar era posibil să fi făcut vreo prostie. Eleanor s-a uitat iar la Robert și la ochii lui albaștri, scrutați, la ființa lui solidă, concretă, și nu a reușit să înțeleagă de ce omul acesta nu-i fusese de ajuns lui Nancy. Se culcase măcinată de remușcări fiindcă nu se purtase mai frumos cu prietena ei, dar acum și-a spus că poate nu fusese suficient de dură cu ea.

— Nu știu. E cu el de vreun an.

Cuvintele ei l-au făcut să se clatine și să facă un pas înapoi.

— Dar, serios, voia să se despartă de el, sau cel puțin asta încerca. Vrea să încerce să refacă relația cu tine.

O, Doamne, Nancy nu merita nici pe departe atâta efort!

— Deci asta ar putea fi doar o ultimă...

Cuvintele lui au rămas în aer, iar sordidul a maculat perfecțiunea bucătăriei lui Nancy.

— Of, Robert, e o situație scârboasă ca dracu'. Nu meriți asta. Îmi pare tare rău.

Eleanor s-a gândit de câte ori stătuse la masa asta și mâncase mâncarea lui Robert și îi băuse vinul, s-a gândit la weekendurile petrecute la casa lor din Sussex, la paturile confortabile și băile fierbinți, la discuțiile din fața șemineului și la plimbările lungi. Și s-a simțit rușinată că îi trădase prietenia.

— Oricine ar fi făcut la fel în situația ta. Adică... Nancy e prietena ta.

— Dar și tu ești prietenul meu, a spus ea atingându-i mâna și minunându-se de finețea pielii lui.

El i-a aruncat un zâmbet forțat și crispat.

— Dacă te face să te simți mai bine, să știi că i-am spus încă de la început cât de tare dezaprob ce face. Nu am încurajat-o niciodată.

El s-a uitat la ceasul de deasupra ușii, iar Eleanor i-a urmărit privirea.

— Cred că ar trebui să mă duc să mă pregătesc de lucru.

— Dar e abia 5:30.

— Lucrăm la un caz important.

— Și totuși... azi? Chiar te duci la birou?

— Nu pot să-mi petrec ziua plimbându-mă prin casă. Și prefer să nu iau nicio decizie până nu vorbesc cu Nancy. E mai bine să-mi țin mintea ocupată.

— Deci ai s-o ierți? a întrebat Eleanor pe un ton care până și ei i s-a părut strident. Fără să ai toate informațiile?

Viața fermecătoare a lui Nancy a reverberat în jurul ei și, pentru o clipă, Eleanor nu a mai suportat, a simțit că se sufocă la gândul că Nancy avea să scape basma curată și din situația asta. Dar și-a alungat gândul, fiindcă nu trebuia să mai permită ca lucrurile întâmplare în ultimul an să-i otrăvească sentimentele pentru Nancy. O iubea pe Nancy și o prețuia... Nancy o făcea să râdă, răspundea întotdeauna când o suna și avea deseori grijă de ea.

— N-am spus asta.

Eleanor a simțit furia pură din vocea lui. Mâna lui era încreștată de marginea mesei și venele îi ieșeau în relief.

— Dar suntem împreună de foarte mulți ani. Și mai e și Zara. Nu arunci așa pe fereastră peste 20 de ani de căsnicie.

Momentul i se părea ireal, poate pentru că era așa devreme și afară încă era întuneric ca în miez de noapte. Eleanor și-a înghițit nodul de lacrimi din gât, odată cu rușinea — bineînțeles că nu știa cum era cu genul acesta de lucruri, cu ceilalți oameni, cum era să iubești pe cineva ani în șir. Dar atunci Robert s-a ridicat, așa că Eleanor a făcut la fel, fiindcă era clar că voia să o vadă plecată.

— Îți mulțumesc că ai venit, a spus Robert când urcau scările.

S-au oprit în fața ușii.

— De unde ai știut că are o aventură?

Robert a ridicat din umeri și și-a ferit privirea.

— Era evident de la o vreme că ceva nu era în regulă. Cred că pur și simplu e una din explicațiile la care te gândești într-o astfel de situație.

Eleanor l-a prins compătimitor de braț.

— O să treceți voi și peste asta. Sper din toată inima.

El a deschis ușa de la intrare lăsând să intre frigul primelor ore ale dimineții.

— Dacă primești azi vreo veste de la ea, să mă anunți, fiindcă pe mine s-ar putea să nu mă sune.

— Sigur că da. Și tu pe mine.

Tremura de frig, dar Robert nu a părut să observe.

— În fine..., a mai adăugat ea.

S-a întors și a dat să plece, dar, tocmai atunci, o mașină albă a oprit în fața casei. S-a uitat peste umăr la Robert, iar expresia de pe chipul lui i-a spus că nu se înșela. În neclintirea tăcută, vâscoasă a celui început de zi, au privit împreună cum doi polițiști au coborât din mașină și au pornit spre casa lui Robert.

— Doamne, Dumnezeu! a spus Robert în spatele ei.

În timp ce urcau treptele, uniformele celor doi s-au contopit cu întunericul.

— Domnul Hennessy? a întrebat unul din ei.

— Da, a răspuns Robert.

— Putem intra în casă, vă rog?

Robert a făcut un pas înapoi și asta i-a amintit lui Eleanor de regula cu vampirii care trebuie să fie invitați în casă, fiindcă altfel nu pot intra.

S-au întors în holul de la intrare și lui Eleanor îi venea să-i zgâlțâie pe toți, să-i întrebe pe polițiști de ce nu era surprinsă să-i vadă aici înainte să se crape de ziuă. Nu voia să facă parte din lumea lor, în care totul și orice era mai mult decât posibil, era probabil.

— Putem să ne așezăm undeva? a întrebat polițistul.

Robert a deschis ușa salonului cu pereți vopsiți în galbenul-aprins pe care Nancy îl iubise întotdeauna.

În fiecare casă ar trebui să existe o cameră mereu însorită, a auzit-o Eleanor spunând în timp ce se așeza pe canapea, de parcă erau un grup de prieteni care, întâmplător, se întâlneau înainte să se trezească majoritatea oamenilor.

— Și dumneavoastră cine sunteți? a întrebat-o polițistul.

— A, scuze, dânsa e Eleanor Meakins. E o bună prietenă a soției mele.

Fără explicația necesară, propoziția a rămas suspendată înfricoșător în aer.

— Vă rog să luați loc, domnule Hennessy, a spus polițistul.

— Nu, a răspuns Robert. Prefer să rămân în picioare.

Polițistul și-a scos șapca, iar colegul lui i-a urmat exemplul.

— Îmi pare foarte rău. Cu numai o oră și ceva în urmă a fost găsit cadavrul unei femei cu vârsta între 45 și 50 de ani și avem motive să credem că e soția dumneavoastră, Nancy Hennessy.

La auzul acestor vorbe, Robert s-a așezat lângă Eleanor; ea a simțit cum s-a lăsat perna canapelei și cum trupul lui s-a lipit de al ei. S-a concentrat cât a putut de mult asupra acestui lucru, în timp ce restul lumii se învârtea în jurul ei.

— De ce credeți că e Nancy? a întrebat într-un târziu Robert.

— Avea poșeta la ea și i-am găsit permisul de conducere în poșetă.

Al doilea polițist încă nu scosese nicio vorbă, iar Eleanor s-a întrebat dacă nu cumva era acolo ca parte a vreunui exercițiu de instruire.

— Dumnezeuule mare! Ce-a pățit?

Mintea lui Eleanor era complet fixată pe gândul că Nancy își petrecuse noaptea afară pe gerul ăsta.

— Deocamdată nu știm prea bine. Dar se pare că a suferit o traumă craniană.

Eleanor a încercat să priceapă vorbele pe care le auzea. Pomeniseră de Nancy rostind cuvântul *cadavru* și acum vorbeau despre o traumă craniană. Era imposibil să-i fi făcut cineva vreun rău, trebuia să fie o greșeală la mijloc, nu? Gândul o umplea de o furie oarbă și de dorința disperată să alerge la prietena ei și să-i aline suferința.

— Unde e? a întrebat Eleanor. E moartă?

Atât polițiștii, cât și Robert s-au întors să se uite la ea ca la o proastă.

— Da, a spus în cele din urmă polițistul care vorbea. Îmi pare rău, credeam că ați înțeles...

Obrajii i-au devenit de un stacojiu intens.

— Acum e la morgă.

— Unde a fost găsită? a întrebat Robert.

— Pe malul râului, lângă Hammersmith. Îmi cer scuze că vă întreb, dar aveți cumva o fotografie recentă cu soția dumneavoastră?

Robert nu părea că are de gând să se miște, așa că Eleanor s-a ridicat și a luat o fotografie de pe șemineu. A ales una recentă, în care Nancy o ținea pe după umeri pe Zara. Nu existau fotografii proaste cu Nancy, dar aceasta era deosebit de luminoasă, fiindcă soarele era în spatele ei și îi accentua perfecțiunea, conturând-o, aproape ca o aură. I-a dat-o polițistului, iar acesta a privit-o dând din cap.

— Domnule Hennessy, o să vă rugăm să veniți să identificați cadavrul. Sau poate aveți pe cineva care s-o facă în locul dumneavoastră?